

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1984-1985

24 DECEMBER 1984

ONTWERP VAN DECREET

houdende oprichting van een Vlaamse Commissie
voor Preventief Bedrijfsbeleid

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De sociaal-economische toestand noodzaakt de overheid tot maximale inspanningen voor het behoud en de verbetering van de werkgelegenheid. De verder aangroeiende actieve bevolking, sluitingen en rationalisatie-investeringen van ondernemingen hebben de werkloosheid in Vlaanderen hoog opgedreven.

Een reeks algemene macro-economische maatregelen en een beleid dat de industriële vernieuwing aanmoedigt, leggen nu de basis voor een structurele gezondmaking van het industrieel draagvlak in Vlaanderen.

Faillissementen en sluitingen van ondernemingen leiden vaak tot een belangrijk verlies aan werkgelegenheid. Zelfs indien men de onvolledige cijfers ter zake beschouwt zoals die blijken uit de gegevens van het Fonds tot vergoeding van de in geval van sluiting van ondernemingen ontslagen werknemers (RVA), dan mag men de weerslag van sluiting van ondernemingen op de werkgelegenheid in Vlaanderen tragisch noemen. Van 1975 tot einde 1982 deden 3.334 ondernemingen uit het Vlaamse Gewest beroep op tussenkomst van dit Fonds ten voordele van 111.596 ontslagen werknemers.

Ook de cijfers inzake de uitgesproken faillissementen vertonen — vooral sedert de crisisjaren — een onrustwekkende evolutie ondanks de lichte verbetering sedert begin 1983.

Faillissementen en bedrijfssluitingen veroorzaken niet en-

kel verlies van werkgelegenheid maar zijn tevens dramatisch zowel op sociaal als op economisch vlak. Kapitaalgoederen worden gelijkwideerd, afzetmarkten in binnen- en buitenland gaan verloren, ondernemerschap verdwijnt en vaak gaan deze economische verliezen nog gepaard met persoonlijke, menselijke en familiale drama's.

Zeër zeker heeft de economische recessie de kwetsbare ondernemingen en zelfs de levensvatbare onder hen, zwaar op de proef gesteld en vaak het faillissement ervan veroorzaakt. Tien jaar geleden werden afgerond 1.700 faillissementen uitgesproken terwijl men in 1982 met 4.223 uitgesproken faillissementen in België een hoogtepunt bereikte. Ernstige **wetenschappelijke** studies hebben echter uitgewezen dat de economische crisis vaak niet meer is dan de aanleiding tot een faillissement terwijl de ware oorzaak ervan elders — en vaak veel vroeger — moet gezocht worden. Deze studies zowel als de ervaring — bijvoorbeeld in de opsporingsdiensten van sommige rechtbanken van koophandel — wijzen steeds weer op ondoeltreffend beheer en gebrekkige financiële structuur van de ondernemingen als voornaamste oorzaken van faillissementen.

Ondernemingen in moeilijkheden doen in vele gevallen een beroep op de overheid. Zij verwachten dan dat de overheid — op zeer korte termijn — oplossingen voor de moeilijkheden mee helpt bewerkstelligen. Vaak wordt dan gepoogd — samen met de onderneming — een samenhangend herstructureringsplan op financieel, industrieel en commercieel gebied uit te werken. Vaak is dit opzet evenwel tot mislukking gedoemd omdat de overheid en de onderneming te laat aan een dergelijke operatie kunnen beginnen. De laattijdige vaststelling, onderzoek en vooral aanpak van de moeilijkheden heeft de financiële, industriële en commerciële slagkracht van de onderneming dusdanig ondermijnd dat een redding van de onderneming, voor faillissement, een uitzichtloze operatie is geworden.

Om al deze redenen heeft de Vlaamse Executieve in haar beleidsverklaring ter zake gesteld :

„Vermits in het kader van de toegekende bevoegdheden de impact op de onderscheiden elementen van de kostenstructuur van de ondernemingen eerder beperkt is, ligt het actieterrein vrijwel uitsluitend op het vlak van structuurvernieuwing, 'die moet leiden tot nieuwe, economisch produktieve werkgelegenheid.

Op dit vlak dient een duidelijke keuze gemaakt. De budgettaire situatie laat niet toe tegelijkertijd met uitgebreide middelen én het behoud én de vernieuwing van de industriële structuur te blijven steunen. Dit neemt niet weg dat ondernemingen in moeilijkheden nog steun kunnen genieten als door het wegnemen van de oorzaak van de moeilijkheden, de leefbaarheid van de ondernemingen kan worden hersteld. Dit impliceert onder meer de noodzaak van een preventief beleid gericht op de vroegtijdige opsporing van ondernemingen in moeilijkheden met waarborg van discretie.”

Door de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen is het Vlaams Gewest ongetwijfeld bevoegd om een eigen gewestelijk beleid inzake ondernemingen in moeilijkheden te voeren.

Immers, artikel 6,§ 1, VI, 2° en 4°, b) van deze wet bepaalt dat de Gewesten bevoegd zijn voor :

- de gewestelijke planning en het openbaar industrieel initiatief op gewestelijk vlak (artikel 6, § 1, VI, 2°) ;
- de gewestelijke economische expansie (...) met name de

hulp aan ondernemingen of exploitatie-eenheden (artikel 6, § 1, VI, 4°, b).

De Raad van State heeft deze bevoegdheid trouwens erkend in het advies van 4 januari 1984.

De beleidsopties van de Vlaamse Executieve ter zake sluiten bovendien aan bij het advies dat de GERV op 23 januari 1978 uitbracht over objectieve criteria voor het verlenen van overheidssteun aan ondernemingen in moeilijkheden. In dit advies wordt onder meer gesteld :

„Bij de concrete aanpak van de problematiek van ondernemingen in moeilijkheden moet de voorkeur gegeven worden aan een preventief dan wel een curatief optreden. Daarom is een vroegtijdige en systematische opsporing van bedrijven in moeilijkheden noodzakelijk.”

„Een voortijdige opsporing biedt tal van voordelen, onder meer :

- de gestelde objectieven, met name het behoud van de maatschappelijke nutsfunctie en de bedrijfseconomische leefbaarheid zullen gemakkelijker en terzelfdertijd kunnen bereikt worden, zonder dat ze met elkaar in tegenstrijd komen ;
- de objectiviteit in de benadering van de problematiek wordt groter ;
- het aantal mogelijke oplossingen blijft groter, daar meer mogelijkheden voor sanering openblijven ;
- het verdere verloop van de reddingsprocedure schept minder problemen ;
- eventueel noodzakelijke overheidssteun kan beperkt gehouden worden.

In acht genomen de belangrijkheid van een objectief en preventief optreden is het volgens de Raad dringend noodzakelijk dat een efficiënte mogelijkheid gecreëerd wordt om voortijdig en systematisch moeilijkheden in ondernemingen op te sporen. In de eerste plaats dienen daartoe de informatiestromen met betrekking tot mogelijke indicatoren van bestaande moeilijkheden te worden verbeterd. Dit veronderstelt de medewerking van diverse instellingen en organen die als eerste over dergelijke fragmentarische inlichtingen beschikken ; in de eerste plaats de ondernemingen zelf, de RSZ, de administraties van de BTW en van de directe belastingen, de rechtbanken van koophandel, de ondernemingsraden en/of de syndicale afgevaardigden, de kredietinstellingen, andere schuldeisers, de RVA, de subregionale tewerkstellingscomités, de ministeries en staatssecretariaten... Deze inlichtingen, verspreid over diverse instanties, moeten worden gecentraliseerd. Daarbij moet aan genoemde instanties de (wettelijke) plicht worden opgelegd de beschikbare informatie tijdig mee te delen.”

„In verband met de vroegtijdige en systematische opsporing wijst de Raad tevens op nieuwe mogelijkheden in het kader van de recente wetgeving met betrekking tot de boekhouding en de jaarrekeningen van de ondernemingen. Bij de opsporing moet vermeden worden dat bij het vroegtijdig signaleren van moeilijkheden in een onderneming de kredietwaardigheid van deze onderneming wordt aangetast”.

De Vlaamse Regering wil thans aan deze voornemens een concrete uitvoering geven.

Zij gaat hierbij uit van de basisopvatting dat een preventief bedrijfsbeleid moet stoelen op dialoog, overreding en begeleiding en niet op rechtstreeks dwingend overheidsoptreden.

Zodra door de ontworpen opsporingsinstantie signalen worden opgevangen dat een onderneming in moeilijkheden dreigt

te geraken zal een gesprek op gang gebracht worden, eventueel een grondig onderzoek uitgelokt en zullen suggesties geformuleerd. De onderneming zal steeds vrijelijk kunnen beslissen al dan niet in te gaan op de verstrekte informatie of de geformuleerde suggesties.

Wel stelt de Vlaamse Regering dat wanneer een onderneming geen gevolg geeft aan de waarschuwingen of aanbevelingen die haar werden overgemaakt, zij in geval van beroep op de overheid in principe niet op steun moeten rekenen. Dit is een duidelijke beleidskeuze van politieke aard, reden waarom deze onrechtstreekse „sanctie” vanzelfsprekend niet in een juridisch bindende tekst met algemene draagwijdte werd opgenomen.

Vandaar ook dat de Vlaamse Regering bij de behandeling van aanvragen tot overheidstussenkomst onder allerlei vorm (rentesubsidies, participaties, waarborgverlening enzovoort) kennis zal nemen van de gegevens verzameld door de instrumenten van het preventief bedrijfsbeleid. Aanvragen uitgaande van ondernemingen die weigeren hun medewerking te verlenen zullen in principe negatief beoordeeld worden.

Dit betekent evenwel niet dat de bedrijven die de aanbevelingen van de Commissie hebben opgevolgd, automatisch aanspraak kunnen maken op tussenkomst of steun van de overheid.

Centraal instrument voor het preventief bedrijfsbeleid wordt de Commissie een autonome openbare instelling. Gelet op haar autonoom karakter zal zij op haar gezag en verantwoordelijkheid, en met de medewerking van de haar ter beschikking gestelde ambtenaren, globale en individuele analyses uitvoeren, deze beoordelen, aanbevelingen formuleren, en indien de ondernemingen zulks wensen grondige onderzoeken verrichten.

De Commissie treedt ambtshalve op, maar de ondernemingen kunnen zich ook op eigen initiatief tot haar richten. Tevens kunnen de werknemersafgevaardigden van een onderneming zich tot de Commissie richten, evenwel slechts nadat hun verzoek in de ondernemingsraad werd besproken, zodat de bedrijfsleiding hierover eventueel een voorafgaand gesprek met de werknemers kan op gang brengen.

De individuele inlichtingen waarover de Commissie beschikt, zullen alleen ter kennis mogen gebracht worden van de betrokken werknemersafgevaardigden die een regelmatige aanvraag formuleerden, en van de Vlaamse Regering. De Commissie staat ook in voor de discretie van haar werkzaamheden waarvoor een strenge zwijgplicht geldt.

Het spreekt vanzelf dat gelet op de aard van de taken van de Commissie, de aard van haar verantwoordelijkheid en van de vereiste soepelheid en discretie, de leden van de Commissie grote waarborgen van deskundigheid, onafhankelijkheid en betrouwbaarheid moeten bieden. Het leek niet gepast en overigens vrijwel onmogelijk hiervoor wettelijke criteria in het ontwerp van decreet op te sommen. Vandaar dat aan de Vlaamse Regering de zorg overgelaten wordt iedere kandidatuur in concreto te beoordelen, binnen de grenzen en de imperatieven desbetreffend in het ontwerp van decreet voorzien. De betrekkingen tussen de Commissie en de haar ter beschikking gestelde ambtenaren en tussen de Commissie en de Vlaamse Regering zullen in een uitvoeringsbesluit worden omschreven, waarin tevens nog een aantal concrete schikkingen zullen worden opgenomen. Ten slotte zal een door de Vlaamse Regering goed te keuren huishoudelijk reglement de innerlijke werking van de Commissie regelen.

Het thans voorgelegde ontwerp van decreet, het te nemen

uitvoeringsbesluit en het huishoudelijk reglement van de Commissie zullen samen de volledige uitvoering vormen van de beslissing van de Vlaamse Regering van 28 juli 1983 waarin de na grondig overleg met de sociale partners de basiselementen van het preventief bedrijfsbeleid in Vlaanderen vastlegde.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

In uitvoering van artikel 19, § 1 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen vermeldt dit artikel dat een aangelegenheid wordt geregeld zoals bedoeld in artikel 107^{quater} van de Grondwet.

Artikelen 2 en 3

Samen met artikelen 3 en 4 regelt artikel 2 de oprichting, de aard en de samenstelling van het orgaan, verantwoordelijk voor het preventief bedrijfsbeleid. Paragraaf 2 van dit artikel bevat, samen met eerste lid van artikel 4 de kwalitatieve vereisten waaraan de leden van de Commissie moeten voldoen. Teneinde een grotere continuïteit in de Commissie te verzekeren wordt in artikel 3 een systeem ingevoerd waardoor een gelijktijdige vervanging van alle leden van de Commissie wordt voorkomen. Behalve ingeval van vrijwillig ontslag of van overlijden kan ook een voortijdig einde worden gemaakt aan een mandaat door een beslissing van de Executieve. Het schenden van de zwijgplicht, langdurige afwezigheid en dergelijke kunnen dergelijke beslissing opdringen. Dit werd voorzien in artikel 3, laatste lid. Het spreekt vanzelf dat er een rechtstreeks verband moet bestaan tussen het ingeroepen motief en de uitoefening van het mandaat waaraan eventueel een einde wordt gemaakt.

Artikel 4

Naar dit artikel werd reeds verwezen in de algemene toelichting en in de commentaar bij artikel 3.

Het bleek ongewenst en overigens vrijwel onmogelijk een specifieke lijst van onverenigbaarheden op te stellen.

Het tweede lid geeft aan de Executieve de mogelijkheid in een uitvoeringsbesluit desbetreffend criteria te omschrijven ofwel iedere kandidatuur afzonderlijk op hare verdiensten te beoordelen. Bij toepassing van de vastgelegde beginselen lijkt het bij wijze van voorbeeld onder meer duidelijk dat bankiers, vrijgestelden van patronale of syndicale organisaties niet als lid van de Commissie kunnen fungeren, doch zodra men een concrete lijst begint op te stellen loopt men het gevaar ofwel onvolledig ofwel te restrictief te zijn.

Artikel 5

De Vlaamse Regering wenst te vermijden dat de Commissie zou uitgroeien tot een omvangrijk administratief lichaam. Zij zal aan de Commissie de nodige ambtenaren ter beschikking stellen, waarvan het aantal, al naargelang van de noodwendigheden, kan variëren.

Eenmaal aangeduid zullen deze ambtenaren werken onder het gezag en het toezicht van de Commissie. Men kan hun toestand vergelijken met deze van ambtenaren gedetacheerd bij ministeriële kabinetten.

De praktische organisatie van dit systeem zal geregeld worden in het uitvoeringsbesluit, na advies van de Commissie.

Artikel 6

De Commissie heeft een algemene opdracht inzake preventief bedrijfsbeleid ten aanzien van de ondernemingen of exploitatie-eenheden in het Vlaams Gewest.

Artikel 7

In het eerste lid wordt het beginsel neergelegd dat de ondernemingen of exploitatie-eenheden in het Vlaams Gewest en die er gemiddeld honderd of meer werknemers tewerkstellen, periodiek en ambtshalve onderworpen worden aan de analyse van de Commissie. De berekening van dit gemiddelde gebeurt op dezelfde manier als voorzien in uitvoering van artikel 14 van de wet op de ondernemingsraden.

In het tweede lid wordt onder bepaalde voorwaarden aan de afvaardiging van het personeel in de ondernemingsraad een initiatiefrecht toegekend. Die voorwaarden zijn :

- het moet gaan om een onderneming die gemiddeld honderd of meer werknemers tewerkstelt (in kleine ondernemingen bestaan ondernemingsraden slechts heel uitzonderlijk) ;
- het verzoek moet vooraf besproken worden in de ondernemingsraad (op straffe van onontvankelijkheid).

In het derde lid wordt voorzien in de facultatieve doorlichting, op elk moment, van elke onderneming of exploitatiezetel in het Vlaams Gewest. Uit de combinatie van het tweede en derde lid volgt dat kleinere ondernemingen (gemiddeld minder dan 100 werknemers) enkel aan de analyse onderworpen worden wanneer zij zelf of de Vlaamse Executieve daarom verzoeken. Bovendien volgt eruit dat grotere ondernemingen (gemiddeld honderd of meer werknemers) zowel ambtshalve als op eigen verzoek doorgelicht kunnen worden.

Teneinde dubbel gebruik en dito kosten te vermijden zal de Commissie zich niet inlaten met de ondernemingen of exploitatie-eenheden die automatisch reeds aan een grondig toezicht zijn onderworpen. Dit wordt voorzien in het laatste lid. Bedoeld zijn hoofdzakelijk de ondernemingen of exploitatie-eenheden die reeds onder het toezicht staan van de Bankcommissie en/of de Controledienst voor de Verzekeringen. Het leek nochtans gepast in het ontwerp van decreet zelf geen limitatieve lijst op te nemen.

Artikel 8

Dit artikel somt de gegevens op die de Commissie zal kunnen gebruiken voor het maken van de analyses. Drie categorieën moeten onderscheiden worden. In de eerste plaats zijn dit de gegevens die van openbare bekendheid zijn, waarbij de jaarrekeningen uiteraard een belangrijke plaats innemen.

Daarnaast kan de onderneming zelf bepaalde gegevens ter beschikking stellen van de Commissie. Ten slotte zijn er de gegevens die de Vlaamse Executieve ter beschikking stelt van de Commissie. Een uitzondering op deze laatste categorie wordt gevormd door de zogeheten „bedrijfstechnische gegevens”. Hiermee wenst men bijvoorbeeld te voorkomen dat geheime **know-how** waarover de Vlaamse Executieve op grond van andere dossiers beschikt, ter beschikking gesteld worden van de

Commissie. In ieder geval beoordeelt de Executieve zelf welke andere gegevens zij al dan niet ter beschikking stelt.

Artikel 9

Dit artikel omschrijft de taak van de op te richten Commissie. De Commissie zal aanbevelingen richten tot de ondernemingen of exploitatie-eenheden op basis van de resultaten van een globale financieel-economische analyse.

De beoordeling door de Commissie wordt uitsluitend medegedeeld aan de onderneming of exploitatie-eenheid, waarmee bedoeld wordt de organen die de onderneming als rechtspersoon vertegenwoordigen. Een uitzondering op deze regel is de mededeling aan de afgevaardigden van het personeel in de ondernemingsraad, wanneer deze conform artikel 6, tweede lid een analyse van de onderneming hebben aangevraagd.

In het tweede lid wordt bepaald dat de Commissie zelf de onderneming grondig kan onderzoeken als de onderneming erom verzoekt. De kosten van dit grondig onderzoek vallen steeds ten laste van de onderneming.

Het spreekt vanzelf dat een onderneming wanneer haar een grondig onderzoek wordt aanbevolen, bij toepassing van het eerste lid, dit onderzoek ook kan toevertrouwen aan een gespecialiseerd privé-bedrijf.

De Commissie zal in elk geval kunnen beschikken over de resultaten van een eventueel grondig onderzoek. In het laatste lid wordt de verplichting voor de onderneming ingelast om aan de Commissie mee te delen welke de maatregelen zijn die getroffen zullen worden als antwoord op de aanbevelingen en eventueel op een grondig onderzoek van de Commissie, of van een privé-bedrijf.

Indien een onderneming geen gevolg geeft aan deze verplichting wordt haar dossier door de Commissie negatief geëvalueerd met de gevolgen hieraan verbonden zoals omschreven in de algemene toelichting.

Artikel 10

Het in dit artikel bedoelde verslag is een algemeen verslag van de werkzaamheden van de Commissie, zonder dat daarbij individuele, gedetailleerde gegevens betreffende ondernemingen vrijgegeven worden. Bij wijze van voorbeeld kan verwezen worden naar de jaarverslagen van de Bankcommissie.

Artikel 11

Dit artikel behoeft geen commentaar.

Artikel 12

Dit artikel geeft gestalte aan de verplichting tot discretie in hoofde van de leden van de Commissie en de ambtenaren van de Commissie en van al wie betrokken is bij de werking van de Commissie en ambtshalve kennis heeft van niet openbare gegevens of feiten in uitvoering van dit ontwerp van decreet.

De straffen die voorzien zijn, zijn die welke artikelen 66, 67 en 458 van het Strafwetboek opleggen ter bestraffing van de schending van het beroepsgeheim. Artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 verleent de bevoegdheid aan het

Vlaams Gewest om de niet-naleving van bepalingen neergelegd in decreten strafbaar te stellen.

Ingevolge dit artikel zullen niet alleen de leden van de Commissie en de bij haar gedetacheerde ambtenaren door de zwijgplicht gebonden zijn maar ook de leden van de Executieve, van de ministeriële kabinetten en van de Vlaamse administratie die in de uitoefening of naar aanleiding van hun ambt of bediening kennis krijgen van individuele dossiers, onder meer naar aanleiding van de behandeling van aanvragen voor overheidstussenkomst. De communicatie tussen de Commissie en de Executieve zal in het uitvoeringsbesluit nader geregeld worden.

***De Voorzitter van de Vlaamse Executieve,
Gemeenschapsminister van Economie
en Werkgelegenheid,***

G. GEENS

De Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting,

H. SCHILTZ

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE*

De Raad van State, afdeling wetgeving, verenigde kamers en achtste kamer, de 22e maart 1984 door de Voorzitter van de Vlaamse Executieve verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet „tot oprichting van een Vlaamse Commissie voor preventief bedrijfsbeleid”, heeft de 24e oktober 1984 het volgend advies gegeven :

1. Inhoud van het voorontwerp

Het voorontwerp van decreet strekt tot de oprichting van een Vlaamse Commissie voor preventief bedrijfsbeleid (artikel 2, § 1), die tot taak zou hebben „de ondernemingen met een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest aan te sporen tot en bij te staan in een beleid gericht op het voorkomen van moeilijkheden die de leefbaarheid van de onderneming kunnen bedreigen” (artikel 5).

De Commissie zou periodiek de ontwikkeling van de financieel-economische toestand analyseren van de ondernemingen die ten minste honderd werknemers tewerkstellen (artikel 6, § 1). De analyses zouden gebeuren aan de hand van de jaarrekeningen van de onderneming en alle andere gegevens die van openbare bekendheid zijn, van de gegevens die de onderneming vrijwillig ter beschikking stelt en van de gegevens die door de Vlaamse Executieve worden verschaft (artikel 7). Een analyse zou eveneens moeten worden verricht wanneer de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraad, de onderneming zelf of de Vlaamse Executieve erom verzoeken (artikel 6, §§ 2 en 3).

De Commissie zou zich ook met een grondig onderzoek naar de bedrijfseconomische of de financieel-economische toestand van een onderneming kunnen belasten, wanneer deze erom vraagt (artikel 8, § 2).

Op grond van haar analyses zou de Commissie aan de ondernemingen alle aanbevelingen moeten doen die zij in het kader van haar opdracht nuttig of nodig acht, en de ondernemingen zouden aan de Commissie het gevolg moeten meedelen dat zij aan die aanbevelingen hebben gegeven (artikel 8, §§ 1 en 3).

Jaarlijks zou de Commissie over haar werking en de resultaten ervan bij de Vlaamse Executieve een verslag uitbrengen, dat ook aan de Vlaamse Raad zou worden meegedeeld (artikel 9).

De Commissie zou bestaan uit negen leden, die op grond van hun beroepservaring door de Vlaamse Executieve zouden worden benoemd voor een periode van zes jaar, met mogelijkheid van hernieuwing van hun mandaat (artikel 2, §§ 2,3 en 4). De Commissie zou de rechtspersoonlijkheid bezitten (artikel 2, § 1). In de uitvoering van haar opdracht zou zij worden bijgestaan door ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (artikel 4), die hun taak onder haar gezag zouden uitoefenen (toelichting bij artikel 4). De werkingskosten van de Commissie zouden worden gedragen door de begroting van de Vlaamse Gemeenschap (lees : het Vlaamse Gewest, om

* L. 16.098/VR/8

de reden die zal worden aangegeven bij de bespreking van artikel 10), met uitzondering van de kosten van de grondige onderzoeken bedoeld in artikel 8, § 2, die ten laste zouden blijven van de onderneming die het onderzoek heeft gevraagd.

II. Bevoegdheid van het Gewest

A. De rechtsgrond voor het voorgelegde voorontwerp moet worden gezocht in artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Luidens die bepaling zijn als aangelegenheden bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet onder meer aan te merken:

„VI. Wat het economisch beleid betreft :

1° ...;

2° de gewestelijke planning en het openbaar industrieel initiatief op gewestelijk vlak, met inbegrip van de oprichting van instellingen, hun afschaffing, hun samenstelling, hun interne organisatie en hun taak ; de overname van hun dotaties en hun kosten, en hun controle ;

3° ...;

4° de gewestelijke economische expansie, met inachtneming van de regels en de procedures vastgesteld door of krachtens de verdragen tot oprichting van de Europese Gemeenschappen, en onverminderd het normatief kader waarbinnen de economische bedrijvigheid en de concurrentie worden uitgeoefend, met name :

a) ...;

b) de hulp aan ondernemingen of exploitatieëenheden, met inbegrip van de regels voor toepassing van de wetgeving en de reglementering op de gewestelijke economische expansie ;

c) ...;

.....”

De ontworpen regeling heeft, blijkens de memorie van toelichting, de vroegtijdige opsporing van ondernemingen in moeilijkheden tot doel, met het oog op het verlenen van steun aan die ondernemingen wanneer door het wegnemen van de oorzaak van de moeilijkheden de leefbaarheid van de onderneming kan worden hersteld (blz. 2). De ondernemingen blijven vrij al dan niet in te gaan op de informatie die hun zal worden verstrekt of de suggesties die zullen worden geformuleerd. Maar wanneer een onderneming geen gevolg geeft aan de waarschuwingen of aanbevelingen die ze heeft gekregen, zullen haar aanvragen tot allerlei vormen van overheidstussenskomst (rentesubsidies, participaties, waarborgverlening, enz.) in principe negatief worden beoordeeld (blz. 4).

Het voorontwerp heeft dus niet de directe uitoefening van een of meerdere van de in artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet vermelde bevoegdheden (zoals gewestelijke planning, openbaar industrieel initiatief, hulp aan ondernemingen) tot voorwerp, maar het zou wel een beleidsmiddel scheppen dat aan het Gewest zou toelaten inzake hulp aan ondernemingen — en zelfs, zij het dan op een nog minder directe wijze, inzake gewestelijke planning en openbaar industrieel initiatief — op een meer rationele manier van zijn bevoegdheden gebruik te maken door het algemener inzicht dat het ingevolge de ontworpen regeling in de toestand van de ondernemingen zou verwerven.

Dat een regeling die essentieel haar rechtsgrond vindt in de

bevoegdheid om aan ondernemingen hulp te verlenen, alleen maar aan ondernemingen verplichtingen oplegt — het mogelijke „hulpaspect” van de in artikel 8, § 2, bedoelde grondige onderzoeken op verzoek en op kosten van de ondernemingen buiten beschouwing gelaten — doet aan de deugdelijkheid van die rechtsgrond geen afbreuk.

De eigenlijke verplichtingen die aan de ondernemingen worden opgelegd zijn gering. De analyses waaraan zij zich moeten onderwerpen, zullen immers, enkel worden verricht aan de hand van gegevens die ofwel van openbare bekendheid zijn, ofwel vrijwillig door de onderneming ter beschikking worden gesteld.

Wel zullen de ondernemingen aan de Commissie moeten meedelen welk gevolg zij hebben gegeven aan de aanbevelingen die hun ingevolge de analyses worden gedaan — ook wanneer de analyse of het in artikel 8, § 2, bedoelde grondiger onderzoek verricht werd op verzoek van de onderneming zelf — en zullen de aanvragen om overheidstussenskomst uitgaande van ondernemingen die hebben geweigerd hun medewerking te verlenen, door de Vlaamse Executieve in principe negatief worden beoordeeld. Zoals in de memorie van toelichting wordt aangestipt (blz. 4) zullen de ondernemingen die de aanbevelingen van de Commissie opvolgen, echter niet automatisch op steun van de overheid aanspraak kunnen maken en is het voornemen om bij weigering van medewerking de aanvraag om hulp negatief te beoordelen enkel een beleidskeuze en geen juridisch bindende sanctie.

De verplichtingen die het voorontwerp aan de ondernemingen oplegt, zijn derhalve te beschouwen als een normale tegenprestatie voor de meer efficiënte en ook meer rationele aanpak die inzake hulpverlening aan ondernemingen in moeilijkheden wordt nagestreefd.

B. Luidens artikel 6, § 1, VI, 4°, tweede deel, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 wordt „voor de sectoren waar een nationaal sectorieel beleid erkend is (namelijk voor de steenkolenmijnen, de scheepsbouw en scheepsherstelling, de glasverpakkingsnijverheid, de textielnijverheid en de staalnijverheid)... iedere beslissing genomen door de nationale overheid, op advies van de Executieven”.

Die sectoren zijn dus onttrokken gebleven aan de bevoegdheid van de Gewesten inzake economische expansie en de ondernemingen die behoren tot een van de hiervoren vermelde sectoren zullen niet onder de toepassing van het hier onderzochte voorontwerp vallen.

C. Blijkens artikel 5 van het voorontwerp is het de bedoeling dat de regeling zou gelden voor alle „ondernemingen met een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest”.

De verplichtingen die het voorontwerp oplegt, zullen uiteraard echter alleen kunnen worden nagekomen door de organen van de ondernemingen, zoals ook de aanbevelingen van de Commissie enkel tot die organen zullen kunnen worden gericht. En die organen zullen niet noodzakelijk eveneens in het Vlaamse Gewest zijn gevestigd.

Dit lijkt nochtans geen onoverkomelijk bezwaar op te leveren, vermits artikel 6, § 1, VI, 4°, eerste deel, b, van de bijzondere wet aan de Gewesten uitdrukkelijk de bevoegdheid toekent om hulp te verlenen „aan ondernemingen of exploitatieënheden”. Het ware wenselijk die terminologie in het voorontwerp over te nemen.

Het spreekt echter vanzelf dat in dergelijke gevallen de analyses, de grondige onderzoeken en de aanbevelingen enkel

betrekking zullen kunnen hebben op de exploitatieëenheden die in het Vlaamse Gewest gelegen zijn.

III. Juridisch statuut van de op te richten Commissie

Blijkbaar om de onafhankelijkheid van de ontworpen Commissie voor preventief bedrijfsbeleid te waarborgen, wordt zij opgericht als „**publiekrechtelijk** lichaam met rechtspersoonlijkheid” (artikel 2). De Commissie zal in de uitvoering van haar opdracht echter worden bijgestaan door ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (artikel 4, § 1), die, volgens de memorie van toelichting (commentaar bij artikel 4), weliswaar onder het gezag en het toezicht van de Commissie zouden werken, maar waarvoor de wijze waarop zij hun taak uitvoeren toch door de Vlaamse Executieve, zij het dan op advies van de Commissie, zou worden bepaald (artikel 4, § 2) ; de Commissie zal, naar uit de commentaar bij artikel 4 schijnt te moeten worden afgeleid, in beginsel over geen ander personeel beschikken. De werkingskosten van de Commissie zullen worden gedragen door de begroting van de Vlaamse Gemeenschap (lees : het Vlaamse Gewest) (artikel 10).

Luidens artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 kunnen de Gemeenschappen en de Gewesten, binnen de perken van hun bevoegdheden, bij decreet instellingen en ondernemingen oprichten. Artikel 13, § 3, van dezelfde wet schrijft echter voor dat de bepalingen van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut van overeenkomstige toepassing zijn op de instellingen van openbaar nut die afhangen van een Gemeenschap of een Gewest. Wanneer aan de ontworpen Commissie de rechtspersoonlijkheid zou worden verleend, zullen de bepalingen van de wet van 16 maart 1954 dus van rechtswege op de Commissie toepasselijk zijn zonder dat de Vlaamse Raad hiervan op enig punt zou kunnen afwijken. Precies om de toepassing van de wet van 16 maart 1954 mogelijk te maken, zou in het decreet echter wel moeten worden bepaald in welke van de drie door die wet ingestelde categorieën de Commissie zou moeten worden ondergebracht.

De vraag kan echter worden gesteld of het wel veel zin heeft de rechtspersoonlijkheid te verlenen aan een instelling die noch eigen geldmiddelen, noch eigen personeel zal hebben. De onafhankelijkheid van de Commissie zal dan immers vooral afhangen van de duur en de stabiliteit van het mandaat van haar leden en van de persoonlijke hoedanigheden van die leden. Het al dan niet bezitten van de rechtspersoonlijkheid is in dergelijke omstandigheden van weinig of geen belang. (Men vergelijk bijvoorbeeld met de adviescommissies inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw en de Vaste Commissie voor taaltoezicht).

IV. Onderzoek van de tekst

Aanhef

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 6, 2°, van het koninklijk besluit van 5 oktober 1961 tot regeling van de administratieve en begrotingscontrole — regeling die krachtens artikel 13, § 2, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 mede van toepassing is op de Gemeenschappen en de Gewesten — dient het voorontwerp aan de Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting voor akkoord te worden voorgelegd. Die Minister dient echter niet te worden betrokken bij de indiening zelf van het ontwerp bij de Vlaamse Raad.

Het voorleggen van het voorontwerp aan de Executieve

komt aan de Voorzitter van de Executieve toe, niet in diens hoedanigheid van Voorzitter, maar wel in zijn hoedanigheid van Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid. Men schrijve derhalve „Op de voordracht van de Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid”.

De ondertekening van het indieningsbesluit dient de Voorzitter van de Executieve echter te verrichten zowel in zijn hoedanigheid van Voorzitter van de Executieve (argument ex. art. 4 B. VI. Ex. 28 januari 1982) als in zijn hoedanigheid van Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid. Beide hoedanigheden moeten derhalve onder zijn handtekening worden vermeld.

Algemene opmerking bij de artikelen

De meeste artikelen zijn te kort om het gebruik van paragraaftekens te wettigen.

Artikel 2

Het voorontwerp laat er twijfel over bestaan of de leden van de Commissie hun opdracht al dan niet kosteloos zullen uitvoeren.

In paragraaf 3 schrijve men „... benoemd uit een dubbelal voorgedragen door ...”.

Door de eerste maal de duur van het mandaat van de werkgevers- en de werknemersorganisaties niet te laten samenvallen met de duur van het mandaat van de overige leden, wil men blijkbaar bereiken dat de Commissie telkens slechts voor de helft moet worden vernieuwd en aldus een zekere continuïteit verzekeren in de samenstelling van de Commissie. Men kan zich echter afvragen waarom een regime wordt ingevoerd waarbij de gedeeltelijke vernieuwing van de mandaten telkens afwisselend na vier jaar en na twee jaar zal moeten gebeuren, en niet uniform om de drie jaar. Ook zou met meer nauwkeurigheid moeten worden bepaald in welke mate van die regeling wordt afgeweken ten voordele van de voorzitter. De hypothese schijnt te zijn dat hij wordt benoemd onder de leden voorgedragen door de werkgevers- of door de werknemersorganisaties wier mandaat de eerste maal uitzonderlijk beperkt is tot vier jaar : maar hoelang zal het mandaat van zo'n voorzitter dan duren en hoe zal daarover worden beslist ?

De paragrafen 2 tot 5 zouden beter in een afzonderlijk artikel worden opgenomen.

Artikel 3

In paragraaf 2 worden de woorden „neemt de schikkingen” gebruikt, omdat men daarmee blijkbaar wil aanduiden dat de Executieve het in paragraaf 1 verwoorde voorschrift zowel bij algemene verordening als bij individuele beslissing kan concretiseren.

Om elke mogelijke twijfel dienaangaande weg te nemen, zou men beter bepalen dat de Executieve de nodige maatregelen zal treffen ter uitvoering van paragraaf 1, formule die alleen maar op maatregelen met een reglementair karakter zou wijzen. Maar in die regeling zou dan de mogelijkheid kunnen worden opgenomen om in de ene of in de andere zin van de gestelde regelen af te wijken.

Artikel 4

Bijkens de commentaar die in de memorie van toelichting bij artikel 4 wordt gegeven, zullen de nodige ambtenaren die door de Executieve ter beschikking van de Commissie worden

gesteld, „eenmaal aangeduid . . . werken onder het gezag en het toezicht van de Commissie”. Men stelde paragraaf 2 derhalve als volgt : „De Vlaamse Executieve bepaalt, . . . de wijze waarop die ambtenaren ter beschikking van de Commissie worden gesteld”.

Artikel 5

Uit artikel 6, bepaling waarin de essentiële opdracht van de Commissie wordt bepaald, blijkt dat men met het voorontwerp hoofdzakelijk, **zoniet** uitsluitend, ondernemingen in de zin van artikel 14 van de wet van 20 september 1948 houdende organisatie van het bedrijfsleven op het oog heeft. Het ware niettemin wenselijk daaromtrent in de tekst van artikel 5 klaarheid te scheppen, daar de commentaar bij artikel 6, § 3, en de tekst van artikel 8, § 2, op dit punt twijfel zouden kunnen doen rijzen.

Voor het overige wordt herinnerd aan de hiervoren sub II, B en C, gemaakte opmerkingen.

Artikel 6

De Vlaamse Raad zal moeten oordelen of het volstaat in paragraaf 1 te bepalen dat de aldaar bedoelde analyses „**periodiek**” moeten gebeuren, dan wel nopens die periodiciteit in het decreet zelf nadere aanwijzingen moeten worden gegeven.

De wijze waarop met het oog op de toepassing van artikel 14 van de wet van 20 september 1948 het aantal in een onderneming tewerkgestelde werknemers wordt berekend, wordt niet in dat artikel zelf bepaald, maar wel in het ter uitvoering daarvan getroffen koninklijk besluit van 18 februari 1971. Men stelde derhalve de tweede volzin van paragraaf 1 als volgt : „... berekend op dezelfde wijze als voor de toepassing van artikel 14 van de wet van . . .”.

Uit de memorie van toelichting blijkt dat de paragrafen 2 en 3 een ruimer toepassingsgebied hebben dan paragraaf 1: in paragraaf 2 worden alle ondernemingen bedoeld die een ondernemingsraad hebben, dus ook die welke minder dan 100 werknemers tewerkstellen, en in paragraaf 3 elke onderneming die een exploitatiezetel heeft in het Vlaamse Gewest. De in die paragrafen voorkomende verwijzingen naar paragraaf 1 dienen derhalve te worden geschrapt.

Artikel 8

Blijkens de memorie van toelichting kan een onderneming, wanneer haar met toepassing van paragraaf 1 een grondig onderzoek wordt aanbevolen, dat onderzoek laten verrichten door een privé-bedrijf. Maar ook in dat geval zal zij — altijd volgens de memorie van toelichting — verplicht zijn overeenkomstig paragraaf 3 aan de Commissie mee te delen welk gevolg zij heeft gegeven aan de aanbevelingen die haar ingevolge dat grondig onderzoek zijn gedaan. Hierbij rijst de vraag door wie in dit geval de aanbevelingen worden gedaan : door het privé-bedrijf dat het onderzoek heeft gedaan ofwel door de Commissie op grond van de resultaten van dat onderzoek? In beide hypothesen lijkt het nuttig dat de Commissie in kennis zou worden gesteld van de resultaten van het grondig onderzoek : het voorontwerp zou uitdrukkelijk in die zin moeten worden aangevuld.

Artikel 9

Het in dit artikel bedoelde verslag wordt eigenlijk bij de Executieve uitgebracht. Het is derhalve juister te zeggen dat het door de Executieve wordt „meegedeeld aan” de Vlaamse Raad

Artikel 10

De Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest, ook al bestaan er tussen beide bepaalde institutionele bindingen (artikel 1, § 1, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980), zijn twee onderscheiden juridische entiteiten, elk met een eigen rechtspersoonlijkheid (artikel 3 van de bijzondere wet). Bovendien zijn weliswaar de Vlaamse Raad en de Vlaamse Executieve bevoegd om zowel de begroting van de Vlaamse Gemeenschap als die van het Vlaamse Gewest respectievelijk vast te stellen en uit te voeren, maar is de samenstelling van die organen verschillend naargelang zij zich over een aangelegenheid bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet, dan wel over een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet hebben uit te spreken (artikelen 50 en 76, § 1, van de bijzondere wet).

De Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest hebben derhalve noodzakelijkerwijze elk een eigen begroting, wat trouwens uitdrukkelijk wordt bevestigd in artikel 1 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

De werkingskosten van de ontworpen Commissie zullen dus moeten worden ten laste gelegd niet van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap, zoals in het voorontwerp staat te lezen, maar wel van de begroting van het Vlaamse Gewest.

Artikel 11

Deze bepaling is in beginsel niet meer dan de bevestiging voor de bijzondere aangelegenheid die het voorwerp uitmaakt van het onderhavig voorontwerp van decreet, van de zwijgplicht opgelegd door artikel 458 van het Strafwetboek, voorschrift waaraan, zoals bekend, de rechtspraak een algemeen en absoluut karakter heeft toegekend (Cass., 20 februari 1905, Pas. 1905, I, 141). Het voorschrift is niettemin nuttig, omdat het elke discussie omtrent de al dan niet toepasselijkheid van het in artikel 458 van het Strafwetboek verwoorde verbod op de hier aan de orde zijnde aangelegenheden uitsluit. Wel is het overbodig — en, in zoverre niet dezelfde bewoordingen worden gebruikt, zelfs gevaarlijk — de in artikel 458 vervatte restricties (getuigenis in rechte, verplichting opgelegd door een wet) hier te herhalen.

De ontworpen regeling wijkt echter af van artikel 458 van het Strafwetboek wat betreft de toepasselijkheid van hoofdstuk VII en artikel 85 van Boek 1 van het genoemde wetboek.

Op de misdrijven die onder de toepassing van het genoemde artikel 458 vallen, zijn die voorschriften uiteraard van toepassing, vermits het om algemene bepalingen gaat die in beginsel gelden voor al de misdrijven die door het Strafwetboek strafbaar worden gesteld, en dus onder meer voor het misdrijf gevisseerd in artikel 458 van dat wetboek.

Bij gebreke van andersluidende bepalingen, verklaart artikel 100 van het Strafwetboek de voorschriften van het Eerste Boek van dat Wetboek op misdrijven strafbaar gesteld bij bijzondere wetten of verordeningen echter enkel toepasselijk „met uitzondering van hoofdstuk VII en artikel 85”.

De ontworpen regeling — die te beschouwen is als een bijzondere wet in de zin van artikel 100 van het Strafwetboek — vermeldt evenwel alleen de artikelen 66 en 67 van dat wetboek, met andere woorden slechts twee van de vier artikelen van hoofdstuk VII.

Een eerste discrepantie tussen artikel 11 van het voorontwerp en het gemeen recht ter zake zou dus zijn dat artikel 85 van het Strafwetboek niet toepasselijk zou zijn op het misdrijf dat krachtens artikel 11 strafbaar zou zijn. Dit onderscheid

lijkt in de gegeven omstandigheden — namelijk twee parallelle strafbepalingen, waarvan de ene slechts als een bijzondere toepassing van de andere verschijnt — moeilijk te kunnen worden verantwoord en zou bovendien tot toepassingsmoeilijkheden aanleiding kunnen geven.

Een tweede discrepantie, en meteen een onverklaarbare lacune, zou erin bestaan dat op het laatstgenoemde misdrijf wel toepasselijk zouden zijn de voorschriften van hoofdstuk VII van het Strafwetboek die bepalen wat respectievelijk onder mededaderschap en medeplichtigheid moet worden verstaan, maar niet het voorschrift dat de strafmaat in geval van medeplichtigheid bepaalt.

Rekening gehouden met de hiervoren gemaakte opmerkingen, wordt voorgesteld het laatste lid van artikel 11 — artikel waarin de paragraaftekens reeds zouden zijn geschrapt — als volgt te redigeren :

„Overtreding van de bepalingen van dit artikel wordt gestraft overeenkomstig artikel 458 van het Strafwetboek. De bepalingen van Boek 1 van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII (en van artikel 85), zijn op die overtredingen van toepassing”.

De delen II en III van het advies werden uitgebracht door de verenigde kamers samengesteld uit :

de heren : G. BAETEMAN, **kamervoorzitter, voorzitter,**

H. ROUSSEAU, **kamervoorzitter,**

A. VANWELKENHUYZEN, J. NIMMEGEERS,
J. BORRET, P. FINCOEUR, **staatsraden,**

G. VAN HECISE, F. RIGAUX, F. DE KEMPE-
NEER, J. DE GAVRE, **assessoren van de afdeling
wetgeving,**

mevrouwen : S. VAN AELST, R. DEROY, **griffiers.**

De verslagen werden uitgebracht door de heren J. FORT-
PIED en J. DE COENE, **eerste auditeurs.**

De Griffier,

De Voorzitter,

S. VAN AELST

G. BAETEMAN

De delen 1 en IV van het advies werden uitgebracht door de achtste kamer samengesteld uit :

de heren : G. BAETEMAN, **kamervoorzitter,**

J. NIMMEGEERS, J. BORRET, **staatsraden,**

G. VAN HECKE, F. DE KEMPENEER, **assesso-
ren van de afdeling wetgeving,**

mevrouw : S. VAN AELST, **griffier.**

Het verslag werd uitgebracht door de heer J. DE COENE,
eerste auditeur.

D e Griffier,

De Voorzitter,

S. VAN AELST

G. BAETEMAN

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE EXECUTIEVE,

Op voordracht van de Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid,

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid en de Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting worden gelast in naam van de Vlaamse Executieve bij de Vlaamse Raad het ontwerp van decreet in te dienen waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107^{quater} van de Grondwet.

Hoofdstuk 1

De Commissie

Artikel 2

Er wordt een Vlaamse Commissie voor Preventief **Bedrijfs**-beleid opgericht, hierna te noemen de Commissie.

De Commissie is een publiekrechtelijk lichaam met **rechts**-persoonlijkheid.

Artikel 3

De Commissie bestaat uit negen leden die op grond van hun beroepservaring gekend zijn als deskundigen in **bedrijfs**-beheer en **bedrijfsfinanciën**.

De Vlaamse Executieve bepaalt de vergoeding van de leden.

De Vlaamse Executieve benoemt de leden van de Commissie en wijst onder hen de voorzitter aan. Twee leden worden benoemd uit een dubbeltal voorgedragen door de representatieve werknemersorganisaties, twee andere leden benoemd uit een dubbeltal voorgedragen door de representatieve werkgeversorganisaties.

De leden van de Commissie worden benoemd voor een periode van zes jaar. Hun mandaat is hernieuwbaar. Bij de eerste samenstelling van de Commissie wordt het mandaat van de leden voorgedragen door de werkgevers- en werknemersorganisaties evenwel beperkt tot drie jaar, in voorkomend geval voorzitter uitgezonderd.

Bij gemotiveerd besluit kan de Vlaamse Executieve aan het mandaat, wegens zwaarwichtige redenen of ernstige tekortkomingen, voortijdig een einde maken.

Artikel 4

De leden van de Commissie mogen geen functies vervullen die de onafhankelijkheid en de objectiviteit waarmee zij hun mandaat uitoefenen, kunnen belemmeren.

De Vlaamse Executieve treft de nodige maatregelen ter uitvoering van de bepalingen van het eerste lid.

Artikel 5

De Commissie wordt in de uitvoering van haar opdracht bijgestaan door ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De Vlaamse Executieve bepaalt, na het advies van de Commissie te hebben ingewonnen, de wijze waarop die ambtenaren ter beschikking van de Commissie worden gesteld.

Hoofdstuk II

Opdracht van de Commissie

Artikel 6

De Commissie heeft tot taak de ondernemingen of exploitatie-eenheden in het Vlaamse Gewest aan te sporen tot en bij te staan in een beleid gericht op het voorkomen van moeilijkheden die de leefbaarheid van de onderneming of exploitatie-eenheid kunnen bedreigen.

Artikel 7

In het kader van haar opdracht analyseert de Commissie periodiek de ontwikkeling van de financieel-economische toestand van de in artikel 6 bedoelde ondernemingen of exploitatie-eenheden die gemiddeld honderd of meer werknemers tewerkstellen. Voor de toepassing van deze bepaling wordt het gemiddeld aantal werknemers van de onderneming of exploitatie-eenheid berekenend op dezelfde wijze als voor de toepassing van artikel 14 van de wet van 20 september 1948 houdende organisatie van het bedrijfsleven.

De Commissie verricht de analyse eveneens als de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraad erom verzoeken. Om ontvankelijk te zijn, moet dit verzoek vooraf in de ondernemingsraad besproken zijn.

De Commissie verricht de analyse eveneens als zij erom verzocht wordt door een onderneming of een exploitatie-eenheid zelf of door de Vlaamse Executieve.

De bepalingen van dit artikel zijn niet toepasselijk op ondernemingen of exploitatie-eenheden die door of krachtens een wet of een decreet onderworpen zijn aan een bijzonder toezicht van de overheid en waarvan de Vlaamse Executieve de lijst bepaalt.

Artikel 8

De Commissie verricht de in artikel 6 bedoelde analyse aan de hand van de volgende gegevens :

1. de jaarrekeningen van de ondernemingen of exploitatie-eenheden, alsook alle andere gegevens die van openbare bekendheid zijn ;

2. de gegevens door de ondernemingen of **exploitatie-eenheden** vrijwillig ter beschikking van de Commissie gesteld ;

3. de gegevens haar door de Vlaamse Executieve ter beschikking gesteld, met uitzondering van bedrijfstechnische gegevens.

Artikel 9

Op grond van de in artikel 7 bedoelde analyse doet de Commissie aan de ondernemingen of exploitatie-eenheden alle aanbevelingen die zij in het kader van haar opdracht nuttig of nodig acht. In het geval bedoeld in artikel 7, tweede lid worden die aanbevelingen eveneens medegedeeld aan de **personeelsafgevaardigden** in de ondernemingsraad.

De Commissie kan zich belasten met een grondig onderzoek naar de bedrijfseconomische of financieel-economische toestand van een onderneming of een exploitatie-eenheid, als deze erom verzoekt. In dat geval zijn de kosten van het onderzoek ten laste van de onderneming of de exploitatie-eenheid. Indien dit grondig onderzoek niet door de Commissie wordt verricht dan stelt de onderzochte onderneming of **exploitatie-eenheid** de Commissie op de hoogte van de resultaten van het grondig onderzoek.

De ondernemingen of exploitatie-eenheden delen aan de Commissie het gevolg mede dat zij geven aan de hen gemaakte aanbevelingen, ook wanneer deze voortspruiten uit een grondig onderzoek.

Artikel 10

De Commissie brengt jaarlijks bij de Vlaamse Executieve verslag uit over haar werking en over de resultaten ervan. Dit verslag wordt door de Executieve medegedeeld aan de Vlaamse Raad.

Artikel 11

De werkingskosten van de Commissie worden gedragen door de begroting van de Vlaamse Gemeenschap.

Hoofdstuk III

Zwijgplicht

Artikel 12

Onverminderd de verplichtingen die hen door een wet, een decreet of een besluit zijn opgelegd en buiten de gevallen waarin ze in rechte dienen te getuigen, mogen de leden van de Commissie en de ambtenaren die hen bijstaan geen enkele ruchtbaarheid geven aan de gegevens of feiten waarvan zij in-gevolge de uitvoering van hun opdracht kennis krijgen.

Dezelfde zwijgplicht rust op al wie ambtshalve van deze gegevens of feiten kennis krijgt.

Overtreding van de bepalingen van dit artikel wordt gestraft overeenkomstig artikel 458 van het Strafwetboek. De **bepalin-**

gen van Boek 1 van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en van artikel 85, zijn op die overtredingen van toepassing.

Brussel, 19 december 1984.

***De Voorzitter van de Vlaamse Executieve,
Gemeenschapsminister van Economie
en Werkgelegenheid,***

G. GEENS

De Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting,

H. SCHILTZ
